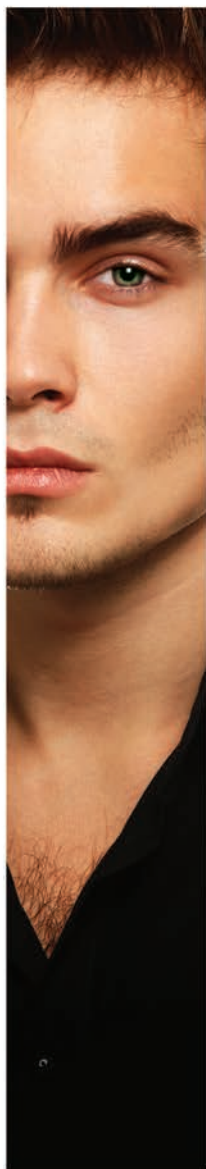

A DIMILY-TRILÓGIA ELSŐ KÖTETE

Mondtam már, hogy szeretlek?

ESTELLE MASKAME

1

Egyralamit tutira megtanultam a könyvekből meg a filmekből: azt, hogy Los Angeles a világ legkirályabb városa, ahol a legkúlabb emberek élnek, és ahol a legmenőbb strandok vannak. Ezek után érthető, hogy a földkerekség összes csajával együtt én is mindig arról álmodoztam, hogy egyszer eljutok ebbe a földi paradicsomba, ahol majd a Venice Beach homokos fővenyén kocogok, rátenyerelek a celebek csillagára a Hírességek sétányán, és a „Hollywood” felirat mögött állva gyönyörködöm a városban.

És persze végigcsinálom a többi uncsi turisztás dolgot is.

Egyik fülhallgató a fülemben van, és félig a zenére figyelek, félig pedig az előttem haladó futószalagot sasolom. Egy nyugis helyet keresek, ahol lekaphatom a bőrröndömet. A körülöttem lévőök tülekednek, és hangosan beszélgetnek az útítársaikkal. Egyikük felkiált, hogy megvan a bőrröndje, a másik visszaüvölti, hogy nem is az az övé. Megforgatom a szemem, és a felém közeledő khakiszínű bőrröndre koncentrálok. Az oldalára írt dalszöveg alapján azonnal felismerem, ezért gyorsan megragadom, és leemelem a szalagról.

– Itt vagyok! – kiált egy ismerős hang. A zene egy kicsit elnyomja az apám feltűnően mély hangját, de nincs az a hangerő, ami megakadályozná, hogy meghalljam, akár egy mérföldről is. Olyan fájdalmas emlékeket ébreszt, hogy képtelen lennék nem tudomást venni róla.

Amikor az anyám közölte velem, hogy az apám nyárra meghívott magához, mindkettőnkből kitört a nevetés, annyira képtelen volt az egész.

– Nem kell elmenned hozzá – emlékeztetett anyu szinte minden nap. Három évig nem hallottam felőle, és most hirtelen azt akarja, hogy az egész nyarat vele töltsöm? Talán nem döbbsentünk volna meg ennyire, ha nem ilyen hirtelen csinálja. Pedig csak annyit kellett volna tennie, hogy időnként felhív, érdeklődik a hogylétem felől, és fokozatosan visszacsempészi magát az életembe. De nem, ő egyből belecsapott a lecsóba, és közölte, hogy szeretne nyolc hetet velem tölteni. Anyám határozottan ellenezte az ötletet. Miután három évig nem jelentkezett, anyu szerint nem érdemli meg ezt a nyolc hetet. Szerinte sosem lehet bepótolni az elvesztegetett éveket. De apa erősködött, és egyre azt hangoztatta, hogy Kalifornia tetszeni fog nekem. Nem tudom, miért döntött úgy, hogy egyszer csak felbukkan az életemben. Helyre akarja hozni a kapcsolatunkat, amit az eltűnése napján megszakított velem? Ebben nem nagyon hittem, végül mégis felhívtam, és közöltem vele, hogy menni akarok. Nem miatta döntöttem így, inkább a csodás strandokra gondoltam, sőt az is megfordult a fejemben, hogy beleszeretek egy bronzbarnára sült, kockás hasú Abercrombie & Fitch modellbe. Ezen kívül más okom is volt arra, hogy kilencszáz mérföldre legyek Portlandtól.

Ezek után talán érthető, hogy nem voltam különösebben izgatott vagy boldog, amikor megláttam a felém közeledő férfit.

Három év után várható, hogy az emberek megváltoznak. Három éve még hat centivel alacsonyabb voltam, és az apám nem őszült. Három éve nem lett volna kínos a találkozásunk.

Igyekszem mosolyogni, sőt vigyorogni, mert így nem kell magyarázkodnom, miért vagyok mindig olyan komor. Mindig könnyebb mosolyogni.

– Nocsak, itt az én kislányom! – kiált fel apu. A szemét tágra nyitja, és hitetlenkedve csóválja a fejét, mintha nem hinné el, hogy megváltoztam. Milyen meglepő, hogy egy tizenhat éves másképp néz ki, mint egy nyolcadikos.

– Ja – válaszolom, és kihúzom a füldugót a fülemből. A két zsinórt a kezemben tartom, és még most is hallom a zene rezgését.

– Nagyon hiányoztál, Eden – közli velem. Most mi van? Örülöm kellene, hogy hiányzom az apámnak, aki évekkkel ezelőtt otthagyt minket az anyámmal? Vesseem magam a karjába, és bocsássak meg neki mindent? A dolgok nem így működnek. A megbocsátást nem elvárni kell, hanem kiérdekelni.

De ha nyolc hétig vele fogok lakni, akkor legalább meg kell próbálnom félretenni az ellenséges érzelmeimet.

– Nekem is hiányoztál.

Apa rám mosolyog, és az arcán két gödröcske jelenik meg.

– Majd én viszem. – Megragadja a bőröndömet, és a kerekeire állítja.

Elindul a kijárat felé, én meg követem. Mivel a híres LAX repülőtéren vagyunk, folyamatosan nézelődök, hátha arrafelé

nyomul egy színész vagy egy modell, de egyetlen ismerős celebet sem látok kifelé menet.

Amikor kilépünk az épületből, az arcomat megcsapja a meleg. A nap megcirógatja a bőrömet, és a szél belekap a hajamba. Süt a nap, de azért elég sok felhő van az égen.

– Azt hittem, itt melegebb lesz – jegyzem meg. Kicsit boszszant, hogy Kaliforniában is van felhő, szél meg eső. Valahogy másra számítottam. Nem gondoltam volna, hogy az unalmas Portlandben melegebb van nyáron, mint itt, Los Angelesben. Olyan csalódott vagyok, hogy legszívesebben hazamennék, pedig Oregon elég béna hely.

– Azért elég meleg van – tiltakozik apa, mintha úgy érezné, hogy mentegetőznie kell az időjárás miatt. Amikor rásandítok, látom rajta, hogy nem tudja, mit mondjon még. Nincs miről beszélgetnünk, mert minden szó csak tovább fokozná a helyzet kínosságát.

Apám egy fekete Lexus mellett állítja meg a bőröndöt. Hitetlenkedve bámulom a csillogó járgányt. A válasz előtt a szüleimnek egy rozszant Volvója volt, ami havonta lerobbant. Szerencsés esetben, mert sokszor még ennél is gyakrabban megadta magát. Apának most nagyon jó állása lehet, vagy annak idején úgy döntött, hogy ránk nem költi a pénzét. Talán nem voltunk neki elég fontosak.

– Nyitva van – közli, az ajtó felé bökkve az állával, közben kinyitja a csomagtartót, és beteszi a bőröndömet.

A koci jobb oldalához lépek, leveszem a hátizsákomat, és beülök. A bőrülés égeti a csupasz combomat. Csendben ülök, és nem kell sokáig várnom, mert néhány másodperc múlva apa behuppan a volán mögé.

– És... Milyen volt a repülés? – kérdezi könnyed hangon, miközben kifarol a parkolóhelyről.

– Oké volt. – Bekapcsolom a biztonsági övet, és a hátizsákot az ölemben tartva kinézek az ablakon. Elvakít a nap, ezért a hátizsák első zsebéből előveszem a napszemcsimet, és felteszem. Aztán nagyot sóhajtok.

Apám nyel egyet, és nagy levegőt vesz, mielőtt felteszi a következő kérdését.

– Hogy van az anyád?

– Remekül – vágom rá, kicsit túlságosan lelkesen, mert hangsúlyozni akarom, anyu milyen jól elvan nélküle. Pedig ez nem teljesen igaz. Anya inkább... megvan. Nincs remekül, de nem is szenved. Az utóbbi néhány évben megpróbálta meggyőzni magát, hogy a válás megtanította valamire, amit hasznosnak találhat. Szeretné azt hinni, hogy egy életre szóló leckét kapott, és bölcsebb lett, pedig egyszerűen csak arról van szó, hogy megrendült a bizalma a férfiakban. – Jobban, mint valaha – teszem hozzá.

Apa bólint, és megmarkolja a kormánykereket. Elhagyjuk a repülőtér területét, és elindulunk a sugárúton. Az út többsávos, és tele van kocsikkal, de azért gyorsan halad a forgalom. A táj elég lapos. Nincsenek olyan magas épületek, mint New Yorkban, és az utat nem szegélyezik fák, mint otthon, Portlandben. Csak az vigasztal, hogy tényleg léteznek pálmafák. Már kezdtem azt hinni, hogy ez is csak egy legenda.

Útjelző táblák tűnnek fel, és mutatják, melyik sáv melyik városba vagy városrészbe vezet. Egyiket sem tudom elolvasni, olyan nagy sebességgel suhanunk el alattuk. Újabb kínos csend telepszik ránk, de apa gyorsan megköszöri a torkát, és megint megpróbál társalgásba bocsátkozni velem.

– Imádni fogod Santa Monicát – jelenti ki, és halványan elmosolyodik. – Nagyon klassz hely.

– Igen, utánanéztam a neten – válaszolom. Az ablaknak támasztom a könyökömet, és kinézek az útra. Los Angeles eddig egyáltalán nem olyan csodás, mint ahogy a neten látott képek alapján elképzeltem. – Ott van az a nagy móló, ugye?

– Igen, a Pacific Park. – A nap az apám kezére esik, és meglátom az arany jegygyűrűt az ujján. Felsóhajtok. Apa észreveszi. – Ella már alig várja, hogy megismerjen – közli halk hangon.

– Én is várom. – Ez persze nem igaz.

Az apám nemrég közölte velem, hogy Ella az új felesége. Az anyám helyett. Valami új, valami jobb. Ez egyszerűen nem megy a fejembe. Mit tud ez az Ella, amit az anyám nem? Ügyesebben sikálja az edényeket? Finomabb fasírtot készít?

– Remélem, jól kijöttök egymással – jegyzi meg apa némi kínos csönd után, és a jobb szélső sávba sorol a kocsival. – Szeretném, ha működne a dolog.

Lehet, hogy apámnak ez a kívánsága, nekem viszont egyáltalán nem tetszik ez a hirtelen támadt közös családi bájoltság. Nem rajongok az ötletért, hogy lesz egy mostohaanyám. Én egy hagyományos családot szeretnék, ahol csak mi hárman vagyunk: papa, mama, gyerek. Nem kell semmi más. Nem szeretem a változásokat.

– Hány gyereke is van? – kérdezem kicsit megvető hangon. Nemcsak egy csodás mostohaanyát kaptam a nyakamba, hanem még mostohatestvéreim is lettek.

– Három – vágja rá az apám. Látom rajta, hogy kezdi kiakasztani a negatív hozzáállásom. – Tyler, Jamie és Chase.

– Oké – bólintok. – Hány évesek?

Beszéd közben apám az előttünk lévő stopptáblát figyeli, és lassít.

– Tyler nemrég múlt tizenhét, Jamie tizennégy, Chase pedig tizenegy éves. Próbálj meg kijönni velük, drágám. – Világosbarna szeme sarkából könnyörgő pillantást vet rám.

– Oké – bólintok megint. Eddig azt hittem, hogy egy halom totyogóval fogok találkozni, akik még egy értelmes mondatot sem tudnak kimondani. – Rendben.

Fél óra múlva egy kanyargós úton haladunk, ami valószínűleg a külvárosba vezet. A járdát árnyat adó terebélyes fák szegélyezik. Ezen a környéken a házak jóval nagyobbak, mint amelyekben anyával élünk. Nincs köztük két egyforma, mind-egyiknek más a színe, a szerkezete, a mérete. Apa Lexusa egy fehér kőből épült ház előtt áll meg.

– Itt laksz? – A Deidre sugárút túlságosan normálisnak tűnik, mintha Észak-Karolina közepén lenne. Nem számítottam arra, hogy Los Angeles normális. Cifrának és extravagánsnak képzeltem, de úgy tűnik, tévedtem.

Apa bólint, leállítja a motort, és visszahajtja a napellenzőt a helyére.

– Látod azt az ablakot? – Az egyik emeleti ablakra mutat, a ház jobb oldalán.

– Igen.

– Az a szobád.

– Aha... – Csak ennyit tudok kinyögni. Nem gondoltam volna, hogy saját szobát kapok arra a nyolc hétre, amíg itt leszek. De a ház elég nagy, úgyhogy biztosan rengeteg helyiség van benne. Örülök, hogy nem egy felfújható ágyon kell aludnom a nappali közepén. – Kösz, apa. – Amikor ki akarok szállni, rá kell jönnöm, hogy a sortnak nem csak előnyei van-

nak. Kellemes viselet ebben a melegben, de a csupasz combom hozzáragadt a bőrüléshez. Beletelik egy percbe, mire ki tudok kászálódni a kocsiból.

Apa megkerüli a járgányt, kiveszi a bőröndömet, és a járdára állítja.

– Menjünk be – javasolja, majd kirántja a bőrönd nyelét, és húzni kezdi az ajtó felé.

Követem aput a kikövezett úton, ami a bejárati ajtóhoz vezet. Az ajtó mahagoniból készült, és látszik rajta, hogy nem két fillérbe került. Egész idő alatt a Converse cipőmet bámulom, és a fehér gumiszegélyre firkált feliratot böngézem. Megnyugtat, hogy a szöveget olvasgatom. Persze mire az ajtóhoz érünk, már így is tök ideges leszek.

A ház bosszantóan hivalkodó, de azért szép. Ha összehasonlítom azzal a házzal, ahol ma reggel felébredtem, akkor egy ötcsillagos szállodának tűnik. A felhajtón egy fehér Range Rover parkol. *Milyen csicsás*, gondolom.

– Ideges vagy? – kérdezi apa az ajtó előtt tétovázva. Megnyugtatóan rám mosolyog.

– Egy kicsit – ismerem be. Megpróbáltam nem gondolni arra, mennyi minden süllhet el rosszul, de most félelmet érzek a szívem mélyén. Mi van, ha az egész társaság gyűlölni fog?

– Nem kell aggódnod. – Apa kinyitja az ajtót, és beme-gyünk. A bőröndöm kereke hangosan zörög a parkettán.

Az előszobában erős levendulaillat csapja meg az orromat. Előttem van az emeletre vezető lépcső, jobbra pedig egy félig nyitott ajtó, amely biztosan a nappaliba vezet. Kicsit odébb egy nagy boltívet pillantok meg, mögötte pedig a konyhát. És a konyhából egy nő siet felém.

– Eden! – kiált fel a nő. Átölel, amennyire a nagy melle enged, aztán hátralép, és szemügyre vesz. Viszonzom az ölelését, és én is megnézem a szőke hajú, karcsú nőt. Valami miatt arra számítottam, hogy hasonlítani fog az anyámra. De úgy látszik, apának nemcsak a lakáskörülményei változtak meg, hanem az ízlése is, mármint a nők terén. – Olyan jó, hogy végre találkozhatok veled!

Kicsit hátrébb lépek. Legszívesebben elhúznám a számat, vagy grimaszt vágnék. Apa biztosan azonnal visszavinne a repülőtérré, ha ilyen tiszteletlenül viselkednék. Ezért csak ennyit mondok: – Szia.

A nő megint felkiált: – Te jó ég! A szemed pont olyan, mint Dave-é!

Ennél rosszabbat nem is mondhatott volna. Inkább az anyám szemét szeretném, mert ő nem sétált ki az életemből.

– Az enyém sötétebb – jegyzem meg lenézően.

Ella nem erőlteti a témát, inkább más irányba tereli a beszélgetést.

– Gyere, ismerkedj meg a többiekkel is. Jamie, Chase, gyerekek le! – kiált fel a lépcsőn, majd megint felém fordul. – Dave említette a ma esti összejövetelt?

– Összejövetelt? – ismétlem meg. A kaliforniai tartózkodásom alatt nem terveztem részt venni semmilyen társasági eseményen. – Apa? – Az apámra sandítok, és felvonom a szemöldökömet. Igyekszem nem megölni a gyilkos pillantásommal.

– Beizzítjuk a grillt a szomszédokkal – magyarázza apám. – Nincs is jobb, mint egy kellemes barbecue-val kezdeni a nyarat.

Jaj, ne! Utálok a társaságot, meg a barbecue-t is.

– Remek – nyögöm ki.

Nagy dübörgés hallatszik, amikor két fiú rohan le az emeletről, kettesével véve a lépcsőfokokat.

– Ő Eden? – súgja oda Ellának a nagyobbik, amikor odaér hozzánk. Persze meghallom a kérdését. Biztosan ő Jamie. A tágra nyílt szemű kisebb fiú pedig Chase.

– Sziasztok – üdvözlöm őket, és rájuk mosolygok. Visszaemlékszem arra, amit apámmal beszéltem a kocsiban. Jamie tizennégy éves. Két évvel fiatalabb nálam, mégis ugyanolyan magas, mint én. – Mizu?

– Semmi különös – válaszolja Jamie. Totál az anyjára ütött. Csillogó kék szeme és szőke haja elárulja, hogy Ella fia. – Kérsz valamit inni?

– Nem, kösz – háritom el az ajánlatát. Jamie kihúzza magát, igyekszik udvarias lenni, és elég éretten viselkedik a korához képest. Talán jól kijövünk majd egymással.

– Chase, köszönj szépen Edennek – unszolja Ella a kisebbik fiát.

Chase zárkózottnak tűnik. Ő is Ella tökéletes génjeit örökölte.

– Szia – motyogja zavartan, de közben nem néz a szemembe. – Anya, átmehetek Mattékhez?

– Persze, drágám, de hétre gyere vissza – válaszolja Ella. Vajon Ella olyan anya, aki veszekszik, ha a gyereke lemorzszázza a szőnyeget, vagy azt sem bánja, ha a porontya két napra eltűnik? – Grillezni fogunk, ugye emlékszel?

Chase bólint, aztán elviharzik mellettem. Feltépi a bejárati ajtót, és el sem köszönve tőlünk, kirohan a házból.

– Anya, körbevezessem Edent? – kérdezi Jamie, mihelyt az öccse eltűnik.

– Az jó lenne – válaszolom helyette. Jamie társasága biztosan jobb lesz, mint Elláé vagy az apámé. Semmi értelme olyan emberekkel időznöm, akiktől a lehető legtávolabb szeretnék lenni. Úgyhogy egyelőre az új mostohatestvéreimmel fogok lógni. Nekik is biztosan olyan furcsa ez az egész helyzet, mint nekem.

– Nagyon kedves tőled, Jay – áradozik Ella. Láthatóan örül, hogy nem neki kell közölnie velem, hol van a mosdó. – Mutasd meg neki a szobáját.

Apa biccent, és elmosolyodik.

– A konyhában leszünk, ha szükséged van valamire.

Minden erőmet össze kell szednem, hogy ne horkantsak fel. Jamie közben megfogja a bőrröndöm nyelét, és húzni kezdi felfelé a lépcsőn. Most kizárólag lebarnult combokra és friss levegőre van szükségem. Egyiket sem kapom meg, ha a házban lézengek az apámmal.

Megfordulok, hogy Jamie után menjek az emeletre, de távozás előtt még meghallom az apám halk kérdését, ami olyan, mint egy sziszegés.

– Hol van Tyler?

– Nem tudom – súgja vissza Ella.

Ahogy távolodok tőlük, elhalkul a hangjuk, de azért még hallom az apám válaszát.

– Tehát hagytad, hogy elmenjen?

– Igen – vágja rá Ella, mielőtt végképp hallótávolságon kívül kerülnék.

– A szobád pont szemben van az enyémmel – jelenti ki Jamie, amikor a lépcsőfordulóhoz érünk. – Tíéd a legmenőbb szoba. Onnan a legjobb a kilátás.

– Bocsi. – Halkan felnevetek, és mosolyt erőltetek az arcomra, miközben a kisfiú elindul az egyik ajtó felé. Öt hálószoba

van a házban. De még egy utolsó pillantást vetek Ellára, aki a boltíven át belép a konyhába.

Ezek szerint az a szülő típus, aki nem bánja, ha a gyereke egy időre lelép.